

ΠΑΛΗΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΓΡΑΦΗ

Η πρώτη απογραφή που έγινε στη Θεσσαλονίκη. Πώς αΐξησαν οι Βούλγαροι. Η κατάπληξις τών έντοπιών γιά τ' πρωτοφάνές του πράγματος. Η παρεξήγησις μιās χήρας στην Άγια Τριάδα. Ένα περίεργο έθνος. Η άρχαία Έλλάς... παραποιημένη! Πώς δεν άπεγράφη ο Χασάν Ταξήμ Πασσάς και πώς άπεγράφη ο Πρίγκηψ Νικόλαος. Η γλώσσα τής σπιτονοικοκυράς του κ. Λαζαρίδου. Ο θυμός του Βουλγάρου στρατηγού Χασάφιερ κλπ. κλπ.

Η άπογραφή τών κατοίκων που έγινε πρό ήμερών μούφερε στο νοΐ, τήν άλησμόνητη έκείνη άπογραφή που διενεργήθη στη Θεσσαλονίκη στα 1912, ένώ έξακολουθούσε, σχεδόν, ο πόλεμος, κ' ένώ έτοιμαζόταν ο δεύτερος έναντίον τών Βουλγάρων. Η άπογραφή αύτή εΐχεν όρισθεί γιά τήν 27 Απριλίου. Οι άπογραφείς εΐχαν στρατολογήθη, ως επί τ' πλείστον, από τά άριστάτα Δημόσια γραφεία τής Μακεδονίας. Γιά βοήθην τους ώρίσθησαν οι γραμματισμένοι όπλίτες τών συνταγματών που βρισκόταν στη Θεσσαλονίκη.

Γιά τήν άπογραφή αύτή χρησιμοποιήθηκαν και Τούρκοι και Έβραίοι τής Θεσσαλονίκης, και όλίγοι Βούλγαροι, γιά τούς Βουλγάρους τής Θεσσαλονίκης, οι όποιοι παρ' όλιγον έλειψε να έκανονταπλασιάζουν τούς Θεσσαλονικείς συμπατριώτες τον!...

Έτσι, οι Βούλγαροι άπογραφείς στο δελτίον Βουλγαρικής οικογενείας που εΐχε μόνον πέντε μέλη, έγραφαν δεκαεφτά!... Ένας δέ γιάτρος Ίβράναφ, που εΐχε τ' όσπίτι του στην Έγνατία, ένώ ήταν αύτός, ή γυναίκα του και τ' παιδάκια του, έγραψαν στο δελτίον του τήν οικογενεία του άποτελίσιο από... έννηνά ψυχές!...

Όταν δέ ο Έλληνας άπογραφείς κατάλαβε τήν κακοήθεια και τόν ρώτησε γιάτί έγραψε ψέμματα, ο Βούλγαρος γιάτρος άπάντησε:

— Καί άν δέν είμαστε έννηνά ψυχές... θα γίνουμε πολύ γρήγορα!...

Έντύπωση δέ έκανε τότε και ο φανατισμός μερικόν Βουλγάρων γαλιτάδων. Δέν ήδελαν ν' άπογραφούν άν δέν περνούσαν...Βούλγαροι στρατιώται νά τούς άπογράψουν.(Ήταν τότε ή έποχή τή: συγκατοχής).

Η άπογραφή έν γενέει ήταν χωρίς όργάνωση και σύστημα. Έπειδή δέ γινότανε γιά πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη, εΐχε παρεξηγήσεις, καταπλήξεις και άπροσοχητα μοναδικά. Άνα έρώμετε κάμποσα από αύτά:

Μερικοί Έβραίοι στο δελτίο τής άπογραφής, κάτω από τά όνόματά των, τ' επάγγελμα, τήν ηλικία κλπ. ζωγράφαν διάφορα ιερογλυφικά!... Άλλοι πάλιν στη στήλη: «Θρησκεία» ή δέν άπαντούσαν τίποτε ή έγραψαν «καμιάνα»!...

Στά δελτία έπεσε, ως γνωστόν,ν' άπογραφούν και όσοι έκοιμήθηκαν τήν νύχτα εκείνη σε συγγενικό ή φιλικό όσπίτι.

Στήν συνοικία λοιπόν τής Άγίας Τριάδος, στην συνήθη έρώτησι του άπογραφέως:

— Έκοιμήθη κανεί, χτές τ' ο βράδυ, έδώ μέσα;

— Εθύμωσε μιά χήρα και στειρεΐσα τά χέρια τής; στους γοφούς τής, έφώναξε άγρια:

— Νά μου κάνης τή χάρι νά ξερής πώς μιλάς! Γιάτί τ' ο πήρες μωρέ τ' όσπίτι μου, νά νυχτοπιάτ' άνθρώπους τή νύχτα!;...

Κάποιος που εΐνε σήμερα άνώτερος ύπάλληλος στη Θεσσαλονίκη, όταν τ' έδωσε ή μυστακοφόρος και άρσιμάνιος σπιτονοκυρά του, τ' δελτίο τής, γιά νά τής τ' συμπληρώσει, έπειδή ήταν άγόρμηστη, έγραψε σ' αύτό:

Όνομα και έπόνυμον: — Κατερίνα Μουλοχτού. Θρησκεία: Χριστιανή Όρθόδοξος. Έπάγγελμα: «...Συνταγματάρχης!»...

Ο Πρίγκηψ Νικόλαος έγραψε μόνος του τ' δελτίο του, ως έξής:

Όνομα και έπόνυμον: — Πρίγκηψ Νικόλαος. Έπάγγελμα: «Δεξιωματικός»!...

Σ' έμάς εΐχαν αναθέσει νά άπογράψουμε τούς διαμένοντας εις τά έξω τής Θεσσαλονίκης, και έπάνω από τ' πεδίο του Άρσως χαμόσπιτα — τότε ήσαν χαράκια και χαμοκέλλες έκει πέρα και σκουπιδιών σωροί. Έκει βρήκαμε ένα πλήθος γυναικόν οι περισσότερες τών όποιων εΐχαν τ' έξής παράενο όνομα: «Μπαγινα».

- Τι σημαίνει Μπαγινα; ρωτούσαμε.
- Σημαίνει..... όνομα!
- Πότε γιορτάζει;
- Τής Ζωοδόχου Πηγής.
- Πληγή; πές μας τότε, Χριστιανή μου!...

ο κ. Σαμαράς.

Ένας φτωχός Έλληνας που καθότανε έκει σε μιά τεvedοσκέπαστη καλύβα, εΐχε ένα σωρό παιδιά φέροντα άρχαία παρηλλαγμένα όνόματα.

- Πώς τ' όλένε τ' παιδι αύτά;
- Φιλοκτήτης! (Φιλοκτήμων).
- Έκεινο; Άχειλάκης! (Άχιλλεύς).
- Τοϋτο;
- Μουστοκλής! (Θεμιστοκλής).
- Τ' ό άλλο;
- Περίδρομο!
- Τι λές μωρέ;
- Περίδρομο. Έτσι τ' εΐπε ο νουνός του ο κύρ Άγγελάκης. (Ο κ. Άγγελάκης ο κατόπιν Δήμαρχος Θεσσαλονίκης).

Τέλος πάντων με πολλές έρωταποκρίσεις μάθαμε πώς ο κ. Άγγελάκης τ' εΐχε πη «Περίδρομο» και ή άμάθεια του φτωχού πατέρα τ' ο μπετακίτης σε «Περίδρομο»!

Μιά δεσποινίς Σαντοριναίου στην Άγία Τριάδα, στην έρώτησι «όρνε ή θήλυ» γέμισε τήν στήλην με θουμαστικά.

Νεαρός δέ κορτάκιος, άπογραφεύς, στο δελτίο που έδωσε προς συμπλήρωσι σε μιά δεσποινίδα, που τήν εΐχε στο μάτι, κοντά στο όνομα, τήν ηλικία κλπ. προσέθεσε και μιά δική του έρώτησι:

«Πόσην προίκα έχετε;»

Μιά Βουλγάρια έγραψε στο δελτίο τής ηλικίαν 19 έτών. Έσημείωσε δέ έπίσης ότι έχει... 6 τέκνα!

- Πόσο καιρό έχετε παντρεμένη; τήν ρώτησε ο κ. Μιχ. Σαμαράς, δικηγόρος τώρα και Πρόεδρος τών Φιλελευθέρων στη Θεσσαλονίκη.
- Δυό.
- Πώς εΐχετε τότε έξ; παιδιά;
- Η Βουλγάρια τάχασε.
- Νά... τά έχω!...
- Τι διάβολο, κάθε μήνο, σάν λαγός γεννές έσύ!... μουρούρισε

Έναν Τούρκο τών ρώτησαν, ποίος ύπηκοότητος εΐνε.

— Βαλι Μπλιμέτ! (Μά τόν Θεό, δέν ξερώ) άπάντησε ύψωντας και τά δύο τ' ονο χέρια προς τόν οτρανό...

Ο Τούρκος στρατηγός Χασάν—Ταξήμ Πασσάς, ο παραδώσας τήν Θεσσαλονίκη στους Έλληνας δέν άπεγράφη. Έξήτησε διαταγή από τόν Πρίγκηπα Νικόλαον, νά μην άπογραφη.

Μέ τήν άπογραφη τών έπισήμων εΐχαν άποπα πολλά.

Τρεις άπογραφείς, έκ τών όποιων ο ένας σήμερα εΐνε δικαστικός, έπέμεναν, σάνει και καλά, νά άπογράψουν και τόν Γάλλο Πρόξενο, τήν ώρα που έβγαίνε από τ' ο προξενείο του!...

Μιά ζητιάνα άφού άπεγράφη, με έπάγγελμα «Διακοινάρα» εΐπεν κατόπιν στους άπογραφείς:

— Καί τώρα δώστε μου μιά πενταρούλα!...

Οι πιο πειθαρχικοί ήσαν οι Τούρκοι. Εΐχε δοθή διαταγή, πριν τελειώσει ή άπογραφή κανέναν νά μην βγεί από τ' όσπίτι του.

Κ' οι Τούρκοι δίδοντας τ' δελτίο τους, ρωτούσαν τούς άπογραφείς σιγά - σιγά:

— Καί τώρα, μπορούμε νά βγομε λίγο δξω!

Μιά δασκάλα στη στήλη «τι επάγγελμα έχετε», προσέθεσε:

«Μερμηστευμένη»!... Τής εϋχηθήκαμε καλές δουλειές.

Πολλά δελτία παρουσιάζαν τήν τότε έθνολογική κατάστασι, τής Θεσσαλονίκης.

Έτσι ο σύζυγος, σ' ένα δελτίο, ήτανε Αυστριακός, εΐχε γυναίκα Ίταλίδα, κό ένα του παιδι, τ' ό άρσενικό, ήταν Αυστριακός, τ' ό θηλυκό Ίταλικής ύπηκοότητος και τ' ό τρίτο, τι λέτε ότι ήταν;

Τ' ό τρίτον ήταν... Όλλανδικής ύπηκοότητος, γιάτί τ' ο εΐχε βαφτίσει ο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΡΟΖΙΕ

ΕΡΩΤΟΧΤΥΠΗΜΕΝΟΙ

Τόκ, τόκ, τόκ, τόκ !...

Ένω τὰ εὐκίνητα δάχτυλά της ἔτρεχαν ἀπάνω στή γραφομηχανή, ἡ Μανὲτ παρακολουθοῦσε συγχρόνως· λοξά τὶς κινήσεις τοῦ κ. Ροζέ, ποὺ μόλις εἶχε μπει στὸ γραφεῖο...

Τὸ ψηλὸ δειλὸ καλλιγράφι τὴν ἐτριγύριζε μὲ ἀμχανία. Ἐπιτέλους ἔπλεε θάρρος καὶ τὴς εἶπε μὲ τρεμάμενη φωνή :

— Δεσποινὶς Μανὲτ, μήπως σὰς ἔνοχλῶ ; Ὡ, σὲ μὰ στιγμή θὰ τελειώσω !

Ἡ Μανὲτ ἔπαυε νὰ χτυπᾷ τὰ πλήκτρα τῆς γραφομηχανῆς καὶ τὸν ἐκτύπησε παράξενα.

— Εἶνε τρία χρόνια τώρα, ἄρχισε νὰ λέη ὁ Ροζέ, ποὺ εἶμαστε συνάδελφοι σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο... Τὸ στι ἔργονα συχνὰ ἔδω, χωρὶς λόγο, ἔτσι μονάχα γιὰ νὰ σὰς δῶ, δὲ σὰς ἔβαλε ποτὲ σὲ καμμία ὑποψία :

— Ὅμοιολῶ πὼς ὄχι, ἀπάντησε ἡ Μανὲτ. Δίνω τόσο λίγη προσοχή σὲ δὲ, συμβαίνει γύρω μου...

Ἐνὼ μιλῶσε ἀδιάφορα εἶπεν, ὁ κ. Ροζέ τὴν κύτταζε καὶ μεθοῦσε ἀπ' τὴν ἔμορφα της.

— Ἄν θέλατε νὰ γίνετε γυναίκα μου, ἐξακολούθησε αὐτός, ὦ, εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ ζούσαμε εὐτυχισμένοι... Ἐχομε κ' οἱ δυὸ καλοὺς μεθούς... Ἄ ἐχάμασε μαζὺ στὸ γραφεῖο, ὅθι τρώμα μαζὺ στὸ ρεστοράν...

— Καλά, καλὰ ξέρω, θὰ σκεφθῶ κ. Ροζέ, ἀπάντησεν ἡ νέα. Ἀπῶσε μὲ τώρα μόνη...

Ἡ Ροζέ τὴν ἐχαίρεισεν καὶ βγήκε ἔξω κάνοντας συγχρόνως τὴ σέξι :

— Ἀπέτυχα ! Ἀπέτυχα οἰκτρῶς !.. Μοὺ ἀπάντησε μ' ἕναν τόνο ποὺ δὲν μοὺ ἐπιτρέπει νάχω παιὶ καμμίαν ἐλπίδα...

Ἡ Μανὲτ βρισκότανε τώρα σὲ μεγάλη ἀμχανία. Τὴν προηγουμένη μέρα στὸ ρεστοράν, ποῦτρωγαν, ἕνας ἄλλος συνάδελφός της, ὁ κ. Μαρσέλ, τῆς εἶχε κάνει τὴν ἴδ' α' πρόταση. Καὶ ἡ Μανὲτ, φυσικῶς, εἶχε δώσει τὴν ἴδιαν ἀπάντησι καὶ σὲ καίνον :

— Ὅθι σκεφθῶ...

Τώρα παιὶ δὲν εἶχε παρὰ τὴ δυσκολία τῆς ἐκλογῆς. Ἐπρεπε τάχα νὰ γίνη γυναίκα τοῦ Μαρσέλ, τοῦ τοιμηροῦ, τοῦ ἀστειοῦ καὶ διασκεδαστικοῦ, ἢ τοῦ ἡσυχου Ροζέ, τοῦ μαλικοῦ, τοῦ λεπτοῦ, τοῦ εὐπείσθητου ;

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἡ δακτυλογράφος ἔπλεγε στὸ ἐστιατόριο, βόηκε τὸ Μαρσέλ στὴ συνηθισμένη του θέσι. Ὁ νέος, τρίβοντας τὰ χεῖρα του, τὴν ῶτησε :

— Ἐ, λοιπόν, δεσποινὶς Μανὲτ, ἐσκεφθήκατε ;

— Θεέ μου, τί βιαστικὸς ποὺ εἶσαστε ! Μὰ ἀφήστε με λίγων καιρῶ νὰ σκεφθῶ !

— Σκεφθῆτε, σκεφθῆτε ὅσον καιρὸ νομίζετε πὼς σὰς χρειάζειται γιὰ ν' ὑποαρσίσσετε.

Ὅταν τὴν εἶδε νὰ κάθεται ἀπέναντί του, περιμένοντας τὸ φαγιτὸ ποὺ εἶχε παραγγεῖλει, ὁ Μαρσέλ τῆς ἐπιθύησε :

— Ἐξέρτε, ἐλημερίνατε νὰ σὰς πῶ, πὼς ἄμα γίνετε γυναίκα μου, δὲν θέλω παιὶ νὰ ἐργαζώσαστε...Θὰ καταγίνεσθε μὲ τὶς δουλειὰς τοῦ σπιτιοῦ... Δὲν εἶμαι βέβαιη πλοῦσιος, ἀλλὰ σιγά-σιγά θὰ διορθώσω τὰ οικονομικά μας...

Ἀκούοντας τὰ λόγια του αὐτῆ ἡ Μανὲτ ἐνοιώσε μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἐπιτέλους !.. Τώρα παιὶ μπορούσε ν' ἀποαρσίσθῃ.

Ἡ Μαρσέλ ἦταν ἀσφαλῶς π.ὸ γενναϊόθαρος ἀπ' τὸν Ροζέ,

πρόξενος τῆς Ὀλλανδίας !..

Ἡ κ. Λαζαρίδης εἶχεν ἀναλάβει νὰ συμπληρώσῃ τὸ δελτίο τῆς σπιτιοκομῆρας του. Καὶ στὴ στήλη «γλώσσα», ἔγραψε τὸ ἔξης :

— «Γλώσσα ;... δέκα πῆρες !»

Μεταῦθ τὰν ἀπογαφέντων ἦταν καὶ ὁ... Κασάφιερ, ὁ διοικητὴς τῶν Βουλγαρικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος διαμαρτυρήθη, γιὰ τὴ δελτία τῆς ἀπογραφῆς αἱ ἐρωτήσεις ἦσαν ὄχι μόνον στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὴ Γαλλικὴ, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑβραϊκὴ καὶ τὴ Τουρκικὴ ἀκόμα.

— Ἀκοῦτε νὰ γράψουμε καὶ Τουρκικά ; Σὰν νὰ μὴ τοὺς διάξαμε παιὶ, ἀπὸ δῶ γιὰ πάντα τοὺς Τούρκους !..

Κ' ἔπιασε κ' ἔβρωσε τὰ Τουρκικά γράμματα τοῦ δελτίου.

Τὸ μεσημέρι εἶχε τελειώσει ἡ ἀπογραφή. Τὰ δελτία ἀπὸ τὰ διάφορα τμήματα μεταφέροντο μὲ καροτσάκια στὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῆς ἀπογραφῆς, ὅπου προσεφέροντο στοὺς ἀπογραφεὶς καί... οὕτω.

Ὅταν ἔγινεν ἡ κατάταξις φρικτῆς ἀρλοῦμπες βρέθησαν καὶ μέσα. Ποτὲ ἀπογραφή δὲν ἀπέτυχε ὅπως ἡ πρώτη αὐτῆς Θεσσαλονίκης. Ἀλλὰ καὶ κομμά ἀπογραφή δὲν πιστεύω νὸ ἦταν ποὺ εὐχάριστη καὶ πὸ διασκεδαστικὴ ὅπως αὐτῆ.

Στ. Σπαρταίου

ἀφοῦ δὲν θὰ τὴν ἀφηνε νὰ ἐργάζεται παιὶ.

Λίγες μέρες ἀργότερα ἡ Μανὲτ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ δώσῃ τὸ λόγο της, στὸν Μαρσέλ, ὅταν τῆς κατέβηκε ξαφνικῶς ἡ ἰδέα νὰ κἀνη ἕνα μικρὸ πείραμα. Ὅθι δοκίμασε τὰ αἰσθήματα τοῦ Μαρσέλ καὶ τοῦ Ροζέ.

Ἐπῆγε στὸ γραφεῖο καὶ προσποιήθηκε πὼς ἦταν βαθεῖα λυπημένη :

— Θεέ μου ! τί στενοχωρημένη ποὺ φαινόσαστε ! τῆς εἶπε ὁ Ροζέ. Μήπως πάθατε τίποτε δυσάρεστο, δεσποινὶς Μανὲτ ;

— Εἶμαι ἀλήθεια πολὺ λυπημένη, φίλε μου. Φαντασθῆτε πὼς σήμερα τὸ πρωτὶ, ὅταν ξύπνησα, βόηκα τὸ Ζουζού, τὸ καναρινὶ μου, καλὲ, ξαπλωμένο κάτω μὲ τὰ φτερά ἀνοιχτά στὸ κλωβὶ του. Ψόφους ὁ καυμένος μου ὁ Ζουζού, τὸ πουλάκι μου ποὺ μὲ τὸ τραγοῦθι του γέμιζε χαρὰ τὸ σπιτι μου !

Ἡ Ροζέ, γεμάτος ἀληθινὴ συγκίνηση, ἐπροσάρησε νὰ τὴν παρηγορήσῃ :

— Σὰς ἀποδοῦμαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, δεσποινὶς ! Τὶ κρίμα νὰ χάσετε ἕνα τέτοιον σύντροφο !.. Ἐνα καναρινὶ ἀξίζει κάποτε πὸ πολὺ κ' ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο... Πρέπει ν' ἀγοράσετε ἕνα ἄλλο.

Σὲ λίγο ἡ Μανὲτ ἔπαυσε στὸ ρεστοράν τὴν ἴδια κομωδία καὶ στὸν εὐθυμο Μαρσέλ. Αὐτῆ τὴ φορὰ ὅμως ἡ ἀπάντησις ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ :

— Ἐ, καλὰ, εἶνε λυπηρὸ, τὸ παραδέχομαι, εἶπε ὁ Μαρσέλ, ἀλλὰ δὲ θὰ χαλοῦσατε βέβαια τὸ κέρφ σας γιὰ ἕνα βρωμικαναρινὶ...Τὸ κάτω-κάτω βαλασαμῶστε τον τὸν μικρὸ σας Ζουζού... Ἐμπρός, ἔμπρός, χαμογελάστε...

Ἡ Μανὲτ ἐχαμογέλασε μὰ καὶ σκέφτηκε συγχρόνως : «Ἡ Μαρσέλ δὲν ἔχει καρδιά !..»

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὶ, μόλις πῆγε στὸ γραφεῖο τῆς ἡ Μανὲτ, ἐδοκίμασε μιὰ μεγάλη ἐκπληξι. Βγήκε ἔμπρός στὴ γραφομηχανὴ τῆς ἕνα μακροῦ, κομψὸ κλωβικὸ βάνι, μέσα στὸ ὅποιο πηλοῦσε ἕνα τόσο δὲ καναρινάκι !

— Τόφρε κάποιος μικρὸς πρὸ ὀλίγου καὶ εἶπε πὼς εἶνε γιὰ σὰς, τῆς ἐξήγησε ὁ Ροζέ, συνοδεύοντας τὰ λόγια του μ' ἕνα γλυκὸ χαμογέλο.

Ἡ Μανὲτ συγκινήθηκε βαθεῖα.

— Ὡ, τί εὐγενικὴ γεροντομὰ !.. ψιθύρισε. Καὶ συνέχισε πῆ δυνατὰ : Ἄν ἔξερτε πόσο μὲ συγκίνητε κ' Ροζέ !

Ἡ Ροζέ βαθεῖα συγκινημένος ἀπάντησε :

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια δεσποινὶς. Σὰς εὐχαριστῶ !..

Κατὰ βάθος ὅμως ἀπορούσε κ' ὁ ἴδιος γιὰ τὴ ξαφνικὴ αὐτὴ τρυφερότητά της. Ἦταν γιὰ τὸ καναρινὶ. Κι' ὅμως δὲν τῆς τὸ εἶχε στείλει αὐτός. Ὅθιθε νὰ νὰ τὸ φανερώσῃ αὐτὸ, μὰ τώρα παιὶ ἀδίσταξε. φοβόταν μὴ τὴν χύσῃ...

Ἡ Μανὲτ τὸν ἐκτύπησε στὸ μεταῦθ αὐτὸ μὲ τρυφερότητα καὶ σκέρατος : «Ὁρισμένος ὁ Ροζέ ἔχει καλύτερα αἰσθήματα ἀπ' τὸ Μαρσέλ... Ὅθι τον κάνω δὲ, τί θέλω !»

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἐπροσάρησε :

— Κύριε Ροζέ, μπορεῖται νὰ δῆτε τοὺς γονεὶς μου... Τοὺς ἔκαμα λό-ο γιὰ σὰς... Δὲν ἔχουν κομμά ἀντίρρηση νὰ κάω ἀντρα μου ἕναν ἀπὸ τοὺς πὸ πολὺ συμπαθεὶς συνάδελφους μου, κ' αὐτὸς εἶσθε σεις ἀκριβῶς.

Ἡ Ροζέ ἔτρεψε ἀπὸ συγκίνηση, δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ σὲ τόση εὐτυχία.

— Δεσποινὶς Μανὲτ, ψιθύρισε, μὲ κάνατε τὸν πὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου ! Ἀφοῦ μοὺ τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ πάω ἄποψε κίόλας νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς γονεὶς σας. Εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ !

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ Μανὲτ ἔπαυε νὰ πηγαίνει παιὶ στὸ ρεστοράν ποὺ τρώει ὁ Μαρσέλ. Καὶ τὸ εὐθυμο καλλιγράφι συλλογιέται ἀδιάκοπα :

— «Ἄν δὲν μὲ ἤθελε, μπορούσε νὰ μοὺ τὸ πῆ ἀμέσως ! Ὅταν τὴν εἶδα τόσο λυπημένη, τῆς ἔστειλα στὸ γραφεῖο ἕνα κλωβὶ μ' ἕνα ἄλλο καναρινὶ. Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν ἔχασα ! Βγάλατε λοιπόν, ἂν μπορῆ, πέρα μὲ τέτοια διαβολοθήλυκα !..»

Ἄλφονς Κροζιέ

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΑΤΙΔΙΟΣ ΚΑΙ Ο κ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ἡ Στέφανος Δραγούμης παρεκλήθη κάποινα ἀπὸ μιὰ Ἀτιδίνα κυρία νὰ τῆς γράφῃ κάτι στὸ λευκῶμά της, τοῦ ὁποῖου μόνον ἡ τελευταία σελὶς ἦταν λευκὴ. Ὅλες ἡ ἄλλες ἦσαν γεμάτες μὲ φλυαριὰς πεζῆς καὶ ἔμμετρους. Πῆρε λοιπόν κ' ὁ κ. Δραγούμης τὸ λευκῶμα καὶ ἔγραψε ἐπὶ τῆς τελευταίας αὐτοῦ σελίδος : «Τέλος καὶ τὸ Θεὸ δέξα !...»

